

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2204/2015
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље Б.Н. из А., чији је пуномоћник А.М. адвокат из Б., против туженог АД К.М. из А., чији је пуномоћник А.Б., адвокат из Б., ради поништаја одлуке о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 714/15 од 12.05.2015. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 714/15 од 12.05.2015. године.

Образложење

Међупресудом Основног суда у Аранђеловцу П1 2675/11 од 05.03.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев за поништај као незаконитог решења о отказу уговора о раду бр.03-3300 од 01.08.2011. године, којим је тужиљи запосленој на пословима чистачице отказан уговор о раду број 01-2/3150 од 25.08.2005. године, анекс уговора о раду бр.01-2/666 од 08.07.2006. године и анекс уговора о раду бр.01-2/1037 од 01.09.2008. године, као и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад и да је ангажује на обављању послова који одговарају тужиљиној стручној спреми и радној способности; ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом плати 356.250,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 714/15 од 12.05.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена међупресуда Основног суда у Аранђеловцу П1 2675/11 од 05.03.2015. године; ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке међупресуде Основног суда у Аранђеловцу П1 2675/11 од 05.03.2015. године и у укинutom делу предмет је враћен првостепеном суду на поновни поступак; ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду парничних трошкова на име састава одговора на жалбу, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тач.1, 2. и 3. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности и на коју се у ревизији указује, обзиром да је одлучено о захтеву тужиле који спада у судску надлежност. Нема ни битних повреда одредаба парничног поступка из члана 407. тач.2. и 3. Закона о парничном поступку, на које се такође у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу на неодређено време код туженог на пословима чистачице до 01.08.2011. године, када јој је решењем туженог отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, јер је због економских, технолошких и организационих промена код туженог дошло до престанка потребе за послом који је тужила обављала. Пре отказа уговора о раду, тужени је 21.04.2011. године донео Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова којим су брисани послови „чистачица“. Тужени је 23.06.2011. године, донео предлог Програма решавања вишка запослених који је достављен на мишљење Националној служби за запошљавање и синдикалној организацији туженог. Национална служба за запошљавање је 30.06.2011. године доставила туженом мишљење и предлог мера за запошљавање вишка запослених у коме је наведено да је достављени предлог Програма утврђен уз пуну сарадњу и по смерницама надлежних служби и стручних лица Филијале, да код туженог не постоји могућност да се запосленима који су вишак обезбеди ни једно од права утврђених члановима 154.-156. Закона о раду. Тужени је 18.07.2011. године донео Програм решавања вишка запослених, којим су утврђени разлози престанка потребе за радом запослених, као и структура запослених за чијим је радом престала потреба и у члану 1. тачка 1.3. наведено је да су послови који су изменама и допунама Правилника брисани и за којима је престала потреба у Сектору људских ресурса – РЈ Општи послови, између осталих и послови „чистачица“. Потом је тужени 16.08.2011. године закључио уговор о пружању услуга са СЗР Б. из А., чији је предмет одржавање хигијене пословног простора у објектима туженог у А.. Тужени је тужили исплатио отпремнину.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно је побијаном пресудом утврђено да је тужили законито престао радни однос и да тужени није у обавези да тужилу врати на рад.

Закон о раду у члану 179. тачка 9. прописује да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења одређеног обима посла.

По оцени Врховног касационог суда, тужени је поступио у свему по правилима садржаним у члану 153.-160. Закона о раду, Програм решавања вишка запослених од 18.07.2011. године, садржи разлоге престанка потребе за радом запослених, услед чега је послодавац извршио реорганизацију одређених послова и брисање одређених послова. Спровођење организационих и економских промена је самостална област деловања туженог послодавца и суд се не упушта у њихову целисходност и оправданост, нити суд може да цени целисходност ангажовања других привредних друштава и агенција за обављање послова који не спадају у основну делатност послодавца, као што је случај и са пословима на одржавању хигијене пословног простора. Пре доношења Програма, послодавац је предлог програма доставио на мишљење Националној служби за запошљавање и Синдикалној организацији туженог, а Правилником о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова су брисани послови „чистачица“. Имајући у виду да се послови „чистачица“ укидају у потпуности, послодавац није био дужан да одређује критеријуме у погледу вишка запослених. Осим тога, ангажовање трећег правног лица, за обављање послова на одржавању хигијене код тужиоца није забрањено, обзиром да је учињено у циљу смањења трошкова пословања. Како је тужиљи законито престао радни однос тужени послодавац нема обавезу да тужиљу врати на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Због тога су неосновани ревизијски наводи у којима се истиче да због ангажовања трећег правног лица на пословима одржавања хигијене није престала стварна потреба за радом тужиље која је обављала послове чистачице. Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**